

Nu is men op grond van de studiën over den sympathicus overgegaan tot uitschakeling der rami communicantes, voor zoover deze met de spastische spieren in betrekking staan. Reeds kon ROYLE, steunende op 42 door hem bij spastische toestanden verrichte ingrepen, aantonen, welke schoone vergezichten door de kennis van den sympathicus zijn geopend.

ALBERT deelde onlangs (*Liège médical* 1926, no. 3 en 4) zijn waarnemingen mede, die deze verwachting steunen. Een patiënte van 21 jaren werd op de genoemde wijze behandeld wegens ziekte van LITTLE; zij vertoonde de sterke spierkrampen, vooral aan de beenen, zoodat zij nooit had kunnen loopen en alle bewegingen, ook passieve, voor zoo ver mogelijk, met grooten weerstand gepaard gingen. Reeds na den ingreep aan één zijde (doorsnijding van den IIden, IIIden en IVden ramus communicans lumbalis) was de toestand, zooals Ref. kon waarnemen, aanmerkelijk beter dan de geschetste, zoodat de zieke op den tweeden ingreep aandrong. Deze verbetering schreed voort, zoodat zij weldra zonder moeite kon loopen. Volgens schrijver brengt deze behandeling een belangrijken vooruitgang; hij meent, dat uitkomsten als de door hem geschetste met geen andere wijze van behandeling kunnen verkregen worden.

SCHULTE.

Tanden van Hutchinson. — Nog steeds heerscht oneenigheid over de vraag, welke afwijkende vorm der bovenste middelste snijtanden kenmerkend is voor aangeboren lues. Terwijl HUTCHINSON zelf den nadruk legde op het ontbreken van de middelste verhevenheid aan den snijrand, hebben latere onderzoekers verwarring gewekt door ook stoornissen in de verkalking (emailhypoplasie), die leiden tot het ontstaan van een halvemaanvormigen snijrand, als uitingen van lues te beschouwen. DE JONGE COHEN (*Deutsche Monatschrift für Zahnheilkunde* 1926) behoort tot hen, die van meening zijn, dat de laatstgenoemde vormafwijking geenszins kenmerkend is voor aangeboren lues. Het ontbreken van den middelsten knobbel aan den snijrand, gepaard aan een versmalling van dien rand, zoodat de tand een vorm krijgt, die met een bijtel of schroevendraaier te vergelijken is, zijn echter ook z.i. kenmerken, die op aangeboren lues wijzen. Slechts middelste bovensnijtanden die deze eigenschappen vertoonen, mogen tanden van HUTCHINSON genoemd worden. Verdwijnen van de middelste verhevenheid van den snijrand is aan den buitensten bovensnijtand zeer gewoon en vormt daar de inleiding van de vormenreeks, die met het ontbreken van den geheelen tand eindigt. Is nu soms ook het verdwijnen van die middelste verhevenheid aan den middelsten bovensnijtand een aanwijzing, dat ook deze tand voorbestemd is om in de verdere ontwikkeling van den mensch te verdwijnen? Door DENTZ is deze vraag gesteld en bevestigend beantwoord. DE JONGE COHEN kan deze meening echter niet deelen. De middelste verhevenheid aan den snijrand van den middelsten bovensnijtand ontbreekt niet zoo zelden ook in gevallen, waarin blijkens den algemeenen vorm van die tanden van aangeboren lues geen sprake is. De knobbel verdwijnt als zelfstandige verhevenheid, doordat hij met den distalen knobbel versmelt. Schrijver ziet daarin niet een aanwijzing van be-

ginnende reductie, doch slechts een vormvereenvoudiging, een geval van het door Ref. als „concentratie” beschreven ontwikkelingsverschijnsel. Dat deze tandvorm bij aangeboren lues zoo typisch voorkomt, brengt schrijver in verband met de feiten, dat bij lues de organen met inwendige afscheiding vaak zijn aangedaan, en dat er een innig verband bestaat tusschen de functie dier organen en den tandvorm.

W. A. MIJSBERG.

Natriumthiosulfaat ter opsporing van vergiftiging met arsenicum. — In den laatsten tijd heeft men natriumthiosulfaat gebruikt bij vergiftigingen met lood en ook met arsenicum. Men heeft ook natriumthiosulfaat gebruikt bij de behandeling van lues-lijders met arsenicum-verbindingen, zooals neosalvarsaan, en men meent daarbij gevonden te hebben, dat de therapeutische werking in genen deele wordt belemmerd, terwijl de vergiftige werking van het arsenicum zeer wordt tegengegaan of opgeheven. Natriumthiosulfaat is door NYIRI aanbevolen als middel ter beoordeeling van de werking der nieren. Bij gezonde nieren wordt 30 tot 40 pCt. afgescheiden na inspuiting in een ader van 10 cM³ 10 pCt.'s oplossing, terwijl bij zieke nieren een veel kleiner gedeelte kan worden afgescheiden. Nu hebben C. N. MIJERS, E. MARPLES, M. GROEHL en B. THRONE (New York, *The Journal of Laboratory and Clinical Medicine*, dl. II, 1926, bldz. 836) genoemd zout gebruikt ter opsporing van vergiftiging met arsenicum. In gevallen van vergiftiging met vele metalen is het vaststellen van de vergiftiging geenszins altijd gemakkelijk. Die metalen, vooral de zware metalen, worden in de weefsels veelal vastgelegd en in bloed en urine treft men er weinig of niets van aan. Vergiftiging met arsenicum komt nog altijd zoo nu en dan voor, niet alleen bij lues-lijders, maar soms door daarmede verontreinigde voedingsmiddelen. De schrijvers vestigen de aandacht op eenige waargenomen gevallen van huid-aandoeningen, zooals scleroderma, waarbij bleek, dat arsenicum in het spel was. Zij dienen daarop verdachte lijders dagelijks 0.5 gr. natriumthiosulfaat toe in een ader, en onderzoeken of daardoor de urine, die altijd sporen arsenicum bevat, rijker aan deze stof wordt. Is dit het geval, dan had men te doen met een vergiftiging met arsenicum en door de behandeling wordt tevens het opgehoopte arsenicum in eenigen tijd verwijderd en geneest de sclerodermie of de pigmentatie. Men heeft in het thiosulfaat dus niet alleen een hulpmiddel voor de diagnostiek, maar ook een geneesmiddel bij vergiftiging met arsenicum. Soms kan men het door den mond toedienen, men moet evenwel steeds er aan denken, dat oplossingen er van spoedig bederven. Voor de inspuiting bereide men zich een versche oplossing van kiemvrije kristallen. Schadelijke werking van het zout is van de therapeutische hoeveelheden in het geheel niet te vreezen.

RINGER.